

Hajdúnánás, 1908. július 28.–1992

Apja 2, 5 kat. holdon gazdálkodott. Négy elemiit végzett, majd különböző foglalkozásokat gyakorolt, volt pásztor, cipésztanuló, majd uradalmi summás. Tizenhat éves korától kőművestanonc volt, majd segéd 1928-tól Nyíregyházán, később a fővárosban. Belépett az építőmunkás szakszervezetbe, 1933-ben csatlakozott az illegális KMP-hoz. Részt vett a Vörös Segély-mozgalomban. 1932-ben csatlakozott a szakszervezeti ellenzéki mozgalomhoz, ezért a MÉMOSZ-ból kizárták. 1936-ban visszavették, s a kőműves szakosztály vezetőségi tagja, 1938-tól elnöke, s a MÉMOSZ Központi Vezetősége tagja lett. 1939-ben megszervezte és vezette az építőmunkás szakmaközi bizottságát. 1942-ben a MÉMOSZ összekötője volt a Magyar Történelmi Emlékbizottságnál, emiatt letartóztatták. 1943. januártól a MÉMOSZ ügyvezető titkára. 1944. februárban katonai behívót kapott, alakulatától 1945. januárban megszökött. Belépett a Magyar Kommunista Pártba, 1947-ben hat hónapos pártiskolát végzett. 1945-től ismét a MÉMOSZ apparátusában tevékenykedett, titkár, majd főtitkár-helyettes volt 1947-ig, 1961-ig főtitkár volt. 1947–1948-ban a SZOT tagja, 1949. május 15-étől 1971. február 10-ig országgyűlési képviselő, előbb a Magyar Függetlenségi Népfront országos, 1953. május 17-én a Hajdú-Bihar megyei illetve a Hazafias Népfront Hajdú-Bihar megyei listájáról került be a törvényhozásba, 1967. március 19-én Hajdú-Bihar megye 13. számú egyéni választókerületben szerzett mandátumot. Az Elnöki Tanács tagja 1958 és 1962 között volt. 1945-1946-ban az Országos Üzemi Döntőbizottság, 1949-től az OMB tagja. 1945-től a fővárosi törvényhatósági bizottság, 1950-ben a fővárosi képviseleti bizottság tagja. 1961-től az Építő-, Fa- és Építőanyagipari Dolgozók Szakszervezete elnöke, 1945 és 1956 között ugyanott főtitkár-helyettes, 1961-től az Országos Béketanács elnöksége tagja.